

avant...!

figueres 19 octubre 1932 - n.º 29

periòdic d'esquerra

redacció: rambla

campanya electoral

Ja fa dies que les granotes que militen dins dels partits que es diuen d'esquerra E. R. C., U. S. C., Radical, *Alianza de Izquierdas*, Radicals-Socialistes, etc., per mitjà de la premsa o aprofitant actes oficials i d'homenatge, comencen a preparar el tinglado electoral, enalteixen la gran obra republicana i sota l'ombra de l'Estatut de Catalunya prometen, altra vegada, una munió de coses que saben per endavant no portaran mai a la pràctica.

Però els polítics burgesos per a poder reeixir no tenen altre remei que escampar *duros* a quatre pessetes. Han de fer demagògia revolucionària. Han d'atuir al poble per mitjà de llargues peces oratòries degudament estudiades, procurant cercar la fibra sensible dels ciutadans de bona fe, que sense adonar-se'n s'empassen esquer i ham.

El rau-rau de les granotes us molesta en principi, però si l'escolteu amb atenció arribeu a trobar-hi una harmonia que us captiva i us enllamineix els sentits.

Els homes conscients quan sentim parodiar les granotes fem fressa per fer-les callar, així ens allunyem del seu malefici.

En apropar-se eleccions les granotes es preparen i procuren aconseguir el màxim d'espectació. Les veieu dalt la trona, panxudes i lluentes, fent unes cabrioles que fastiguegen els homes que pensem i actuem lliurement i afalguen a aquells individus de cervell malaltís acosfumats a fer el paper de be, i que sols gaudeixen formant part del gros ramat creat per a defensar les concupiscències de l'amo i senyor.

En la nostra *província*, per les properes eleccions s'abusarà del mite conegut per: Pantà de Crespià.

Ja en la propaganda pre-electoral es volen fer mèrits en aquest sentit.

Cal que els proletaris no ens deixem influenciar per la verbositat anorreadora dels polítics burgesos. Tinguem en compte que han promès infinitat de millores morals i materials i no n'han realitzat cap.

Es il·lusori creure que els burgesos tinguin cap interès en afavorir la nostra casta, ells sols ens necessiten pel seus fins maquiavèlics i inconfessables.

Avui han deixat incomplida la paraula donada ahir, demà faran igual.

Els que lluitem, sense especulació, per la renovació político-social del nostre poble, sols anhelem que la totalitat d'obriers i camperols s'apartin de la tutela nefasta dels opressors, i passin a formar part de l'exèrcit proletari.

Quan hàgim pogut constituir aquest front únic, allavors tindrem la força necessària per aplastar totalment als nostres adversaris, i serà en aquests moments quan podrem realitzar un programa ben liberal i humà.

Haurem acabat amb les oligarquies, i damunt del sol patri quedarà solament una classe: el treballador.

Si avui existeix un 25% que treballen per a mantenir un 75% de ganduls que sols serveixen per a podrir pa, demà, quan tothom aporti a la col·lectivitat el seu decidit ajut, s'alleguerirà la feina, i treballant menys, podrem dedicar una part del dia a aconseguir aquella millora cultural que tanta falta ens fa.

Cal, obrers i camperols empordanesos, que en la propera lluita formem com un sol home en l'avançada de les masses proletàries.

JOAN CARRERES.

full quinzenal

el cas lerroux

El «caudillo» és un dels personatges polítics que ha fet parlar més d'ençà del 14 d'abril de 1931 fins avui, malgrat de no haver arribat a la cima de les seves aspiracions en la política.

Amb el canvi de règim, ell assolí de seguida una cartera: la cartera de ministre d'Estat; com a participant a la reunió famosa del Pacte de Sant Sebastià, això li valgué per a poder ingressar en el primer ministeri republicà on hi aportà la genuïna representació del «partido republicano radical» en companyia del senyor Martínez-Barrios.

Per rivalitats i desacords amb el Partit Socialista Espanyol deixà d'ésser ministre i, des d'aquell moment, anà escampant fums arreu on anava, dient que ell seria poder a no trigar gaire i que quedava, per tant, en franca oposició.

Vingué, més tard, allò del discurs a Saragossa, que no fou res més que — diem-ho en termes vulgars — una gran raspallada a la benemèrita guàrdia civil i a totes les forces conservadores d'Ibèria.

Esclatà l'intent de revolta monàrquica del 30 d'agost d'enguany, i ben tost corregeren veus que Don Alejandro estava complicat en aquell moviment. El «jefe» del partit radical s'afanyà, però, a fer unes declaracions dient que ell sabia quelcom del fracassat moviment, però que no havia volgut saber res de res amb els que anaren a burxar-lo.

Visca la sinceritat i l'amor «grande» a la República! Lerroux, si en realitat sentia alguna petita mica d'estimació al règim republicà constituït, no havia de tenir dubtes ni miraments i havia d'assabentar a qui pertocava de la «intentona» que es tramava. Però, dissortadament, valia més l'amistat amb Sanjurjo que el quedar bé amb la República.

Fa pocs dies estigué a Barcelona i recorregué, també, algunes ciutats de Catalunya i ho aprofità per a fer propa-

(Continua a la 2.ª plana).

ganda pre-electoral, puix que ell diu que «aspiran al gobierno de la Cataluña autónoma» i s'emportà, encara que no ho digui, una veritable decepció, àdhuc a Tarragona arreplegà una xiulada feta amb manxa — a Tarragona manxen i..... —.

Arribat novament a Madrid ha hagut d'anar a declarar per sospites de compli-

cació amb la «sanjurjada», hi ha fet unes manifestacions de pinxo que sap nedar i guardar la roba, però que, amb tot, en surt enfangat davant dels ulls que amb atenció l'observen.

El dia menys pensat, però, li pesarà tant el fang que s'haurà de quedar a l'aigua.

ROC CLAR

el patriotismo de los deportados y el derrotismo de la prensa de derechas

La prensa derechista ofrece como nunca una cantera inagotable de cuyo espiqueo cotidiano se podría extraer excelente material para pergeñar los más variados y sabrosos comentarios.

Pero como jamás hemos querido perder estúpidamente un tiempo precioso, gastar inútilmente nuestro dinero, ni contribuir con nuestro óbolo al desarrollo ó prosperidad de la «buena prensa» de ahí, que sólo cuándo para usos reservados, cae en nuestras pecadoras manos un periódico cristero, nos enteremos, entonces de las sandeces y simplezas que endilga á su beatífica clientela.

Uno de dichos periódicos, cualquiera, todos són iguales, se extrañaba y no comprendía se opusiera el grito de ¡viva la República! al de ¡viva España! que lanzaban los deportados monárquicos.

No vamos á repetir cuánto sobre el concepto vacuno y caprichoso del patriotismo á ultranza, han expuesto plumas muy autorizadas,

Reciente el caso de todos conocido, del republicánísimo Teniente Coronel Mangada negándose á secundar un viva á España y ¡nada más! de los que conspiraban contra la República.

Los que camino del destierro, en las estaciones, lanzaban el mismo grito, sin el valor de aquéllos obreros para darle al ideal que les conducía al extrañamiento, son los genuínos representantes de esa España caduca, que pudo arrastrar hasta el 13 de Abril de 1931 toda la escoria acumulada durante siglos por las dinastías de Austrias y Borbones. En su mayor parte aristócratas que odian a la República porque es democracia, que desprecian al régimen porque es popular, é instintivamente rechazan cuánto provenga de las

masas, del populacho, de la vil canalla, que suda y apesta á humanidad, porque ellos nunca sudaron para ganarse el pan doblando el espinazo, que tan flexible tienen en cambio, para prosternarse a los pies de cualquier muñeco que acomoda sus posaderas en un sillón guarnecido de terciopelo.

Nunca fueron defensores de ninguna dinastía. Lo mismo les daba ser fernandinos que bonapartistas, igual ser legitimistas que isabelinos. La guerra de la Independencia, verdadero alzamiento popular, precisamente por este carácter la repudian y clero y nobleza (salvo raras excepciones) se muestran desde el primer momento reacios a la insurrección, formando aquella clase de españoles que el pueblo designó con el nombre de «afrancesados».

Y esa canalla, esos villanos a quienes escarnece la aristocracia, oprime la monarquía y explota el clero, que no tienen más rentas, ni palacios, ni medios que el producto de sus brazos, son los que se lanzan a vindicar el honor nacional dando vivas a España y al Deseado, que con su padre, Godoy, la impúdica María Luisa y su corte de nobles aristócratas arrastrábase mientras tanto, a los pies del coloso Napoleón I.

En las odiosas guerras civiles, en las de América y últimamente en la de Marruecos, el pueblo y siempre el pueblo ofreció su sangre generosa por defender ¿derechos?, intereses y privilegios de la realeza, aristocracia y burguesía haciéndosele siempre invocación al patriotismo, en cuyo nombre se ha despedazado tantas veces la humanidad.

Por eso hoy comprenden el sentido del grito que lanzan los decendientes directos de los que han dejado a Espa-

ña depauperada y abúllica, pero con cuarteles, alcázares y catedrales en cuyas puertas limosnean mendigos astrosos y famélicos.

Por eso los injurian, desprecian y silban en las estaciones del tránsito, porque no satisfechos aún de su obra, audaces provocan con sus vivas la indignación popular, cuando debieran marchar silenciosos y avergonzados, al contemplar como un pueblo quiere sacudir el marasmo y de entre todos los escombros y ruinas a que lo han reducido, elevar el templo más grandioso pueda concebirse: ¡El del Trabajo!

No, no marchan con ellos España, como el majadero articulista aventuraba. España queda aquí, la España que trabaja, la España que piensa, la España que quiere con escuelas, fábricas y talleres ahuyentar a esos espectros horripilantes: ANALFABETISMO Y HAMBRE, que monarquía, clero y aristocracia nos legaron como triste herencia y que estimulaban para sostener sus privilegios.

Maravilla el esfuerzo que, pese a los formidables obstáculos que se le oponen—cadenas de hierro ayer, hoy doradas—va realizando la humanidad hasta lograr los indiscutibles derechos que le regatean y quieren cercenarles los que por anquilosamiento cerebral no aprecian la potencia espiritual de que está dotado el ser humano.

Y esto es para los cretinos lo más incomprensible, entre cuánto el articulista decía no comprender, pues ello es ingénito en el individuo o que puede adquirirse despojándose de prejuicios ancestrales que como pesado lastre gravita sobre las conciencias, impidiendo su normal desenvolvimiento, lo cual explica que los que viniendo del pueblo, perteneciendo al pueblo y sabiendo sus ansias y dolores, están más cerca, no obstante, de los que son sus explotadores, sus verdugos, sus «amos» en una palabra.

ENRIQUE MEDINA.

Sabons i llexius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Governador!...

¿Encara no heu tingut temps d'autoritzar els estatuts d'«Avançada de l'Empordà»?...

¿Que preteneu fer-nos actuar al marge de la llei?...

la religió rebaixa la dona

Creixeu i multipliqueu-vos - va dir Déu manifestat.

És clar, deduïnt, ells no podien dir altra cosa. L'home és una creatura de Déu; l'home ha crescut i s'ha multiplicat; doncs Déu va pensar o dir: creix i multiplica't.

Més senzill ningú no ho trobarà.

Però ara ve la complicació. L'Eva és l'esca del pecat, la traïdora, la provocadora original. I com que per multiplicar-se cal tenir tractes amb Eva, la condemnada, resulta un contrasentit i un carreró sense sortida si un vol quedar bé amb Déu.

La solució és fàcil també.

Uns cridats de Déu, uns sacerdots o ministres de Déu - digueu-ho com vulgueu - ho solucionen descobrint, instituint i manant la següent cosa: La dona serà com una màquina servil; s'hi farà el senyal de la Santa Creu, s'encarregarà a Sant Pau que dicti una epístola..... i ja podran funcionar.

Així queda instituït el matrimoni canònic.

Però - malastrugança la nostra! - no acaba aquí.

El nou ésser està en gestació, i per eixir a la llum, per vergonya nostra, ha de passar precisament per l'afrosa vagina!

Què us en sembla? No hi ha mitjà de salvació, fa?

Doncs, sí, senyor. Es porta a corre-cuita el nou nat a la Casa Santa, on aquells mateixos sacerdots el remullaran, li faran el senyal de la Santa Creu, li posaran un nom en honor d'algun sant, i ja serà net del vergonyós contacte, i talment semblarà baixat del cel amb un avió d'ales de plomes d'oca,

I així successivament fins a la mort, que també caldrà, com sempre, l'ajut d'aquells mateixos acaparadors, si volem la pau eterna.

* * *

Això és nu i cru el que representen disfressat amb ritus o cerimònies, temples, llibres sagrats i cantarelles.

Què us pensàveu, doncs?

Vosaltres que sou de l'avançada, com reaccionareu davant d'aquestes absurditats?

Sigueu homes - o dones - lliures, prescindiu d'aquestes farses i obreu en conseqüència fugint ben lluny d'aquestes pràctiques sectàries.

* * *

Cal lamentar, però, el poc camí fet, per les claudicacions que remarquem dels que haurien de donar l'exemple, que, no hi ha dubte, és que són forçats a traïr els seus pensaments o conviccions, precisament per la contra d'aquelles dones a qui volem fer justícia. les quals per hipocresia, ignorància o superstició, tranquil lament volen rabejar-se amb aquell statu quo religiós que rebaixa la seva condició femenina fins a les soles de la sabata.

Sembla estrany!

I per torna hi ha, a vegades, certes famílies d'inclinació proxeneta que els acaba d'ofegar l'esperit d'elecció.

Dona nostra, en tu confiem que, com a bona companya, ens escoltaràs i ajudaràs en aquesta revalorització humana.

J. PUNXAPICA

Articles fotogràfics EL SIGLO
Hoiinguda de la República, 17

enhorabona

La donem ben sincera a Rafael Medina, fill del nostre preuat amic i col·laborador, el qual ha aprovat brillantment el primer any de batxillerat en l'Institut d'Almeria, on cursa els seus estudis.

aniversari

El dia 13 del mes en curs ha fet vint-i-tres anys que Francesc Ferrer i Guàrdia fou afusellat en el castell de Montjuïc.

L'obra que inicià Ferrer i Guàrdia, espantà des d'un principi als nostres opressors. Han procurat falsejar la veritat del seu sistema pedagògic.

Francesc Ferrer i Guàrdia va ésser un dels més destacats elements al servei de les reivindicacions proletàries.

La seva Escola Moderna és una fita remarcable en el desvetllament del baix poble.

¿Quan la podrem implantar totalment al nostre país?

Tenim la seguretat que mentre governi la burgesia no serà possible portar-ho a la pràctica.

Els explotadors tenen necessitat de mantenir-nos en un confusionisme etern. L'escola burgesa és el seu estre de combat. Allí es castren les més belles il·lusions. S'embruten els sentits.

Encara, actualment, molts d'aquests homes que es diuen demòcrates i laics en sentir el nom de Ferrer fan el senyal de la creu.

Recordem, una vegada més, que els actuals dirigents del Municipi figuerenc, han rebutjat unes làpides costejades per subscripció popular que devien donar el nom del gran revolucionari a un carrer de la nostra ciutat. Amb aquesta gesta l'Ajuntament de Figueres ha ofès la memòria del màrtir i la dignitat d'un grup de conciutadans.

Això, per ells no té cap importància; prefereixen ésser motejats indecorosament pel poble, abans de ferir la susceptibilitat de la clerecia local.

Degut a la nostra campanya, és probable que quan el Municipi es decideixi a canviar la denominació dels 33 carrers batejats amb nom de Sants, se'n dongui un a Francesc Ferrer i Guàrdia, però segurament escolliran un carrer dels afores, per tal que se'n assabenti el mínim de gent.

Però el temps evoluciona ràpidament, i el dia de demà que en el Municipi entrin ciutadans que no es deixin coaccionar pel rector, allavors el nom de Francesc Ferrer i Guàrdia honorarà un dels carrers més cèntrics de la ciutat.

M. S.

TINTORERIA LA ECONÓMICA

DE

T. MÉNDEZ

Avinguda República, 67 (abans Nou). - FIGUERES

Tenyits, rentats i planxats pels procediments més moderns a preus sense competència.

Rentar vestit home, en sec. 3'50 ptes. - Tenyir 8 ptes.

• americana 2'00 5 .

• pantaló 1'50 3 .

• vestit senyora 2'50 5 .

de les comarques empordaneses

de Fortià

la sobirania del poble

Realment, els pobles comencen a cansar-se del dogall que porten tot i viure en plena República. Comprenen força bé el dret que té el ciutadà i se'l volen fer respectar. Desvetllats d'aquell ensopiment que durà tants anys, *volen* els ciutadans conscients el que és seu, i en el poble de Fortià ho han demostrat la setmana passada.

Ni la presència de la Guàrdia Civil, ni la temença de resultar pesada la broma al caporal del sometent del poble, va ésser prou per aguantar l'investida dels fortianencs. Davant de la «Benemèrita» queien les pedres com pluja, apedregant als cacics del poble. Com que la raó i la justícia, per la part governativa no existeixen, el poble se la féu i se la farà *sempre* que ho cregui convenient.

L'element femení, amb acte de justa protesta davant la mofa de què fóren objecte tots els fortianencs, en presentar-se de bracet amb el Gran Cacic, tot un senyor procurador, ferint així la dignitat d'un poble, empaitaren a braç ferm al Gran Cacic i el feren penedir de la seva gestia. Sortí per ell que uns *gurrufers* seus van anar a exposar la vida per a freure'l del perill, mentre que homes partidaris seus, més assenyats, miraven com es descabdellaven els fets.

¿Qui són els veritables responsables de les confusions rebudes i dels disturbis ocorreguts? El Governador i la Guàrdia Civil.

El Governador de Girona, per posar *pau (?)* al poble va fer *adelantar seis guardias civiles del puesto de Castelló de Ampurias para que el asunto del juicio conciliatorio de la Hermandad de Santa Quiteria fuese fallado a favor del que más bien le paga*, però aquesta vegada no sortí amb la seva.

Aquest sol fet, sense, però, que deixi d'haver-n'hi d'altres d'igual o més envergadura, és més que suficient per a dir al governador, que per incompatibilitat, per il·legalitat i per altres *càrrecs* més, no mereix ocupar el lloc que ostenta.

Per aquest motiu es demana la destitució del Governador, doncs, segurament, sense ell, sense homes així, *els pobles seran millor governats*.

Fora el Governador! Fora Ametlla!

UN FORTIANENC.

Drogueria i queviures EL SIGLO
Hoinguda de la República, 17

de Pals

abaix el caciquisme

Aquí no podem viure mai tranquils; el poble vol una cosa i el cacic si no vol el contrari, procura aprofitar-se del que ja hagi decidit o fet el poble.

Degut a les necessitats de Pals i dels altres pobles veïns, el nostre Ajuntament decidí construir una carretera que conduís fins a la mateixa vora del mar, puix que la platja és molt allunyada, i ja que el fatídic Coll no pogué oposar-s'hi de moment, ara vol aprofitar-se'n, i en el lloc que la gent del poble té la costum d'anar-hi a prendre els banys, vol fer-hi uns banys públics i acaparar-los per impedir que els ciutadans puguin banyar-s'hi lliurement. Es veu que encara a Obres Públiques hi ha les oligarquies que monopolitzaren sempre la vida i els interessos del poble i, per tant, que encara hi té més influència qualsevol cacic que no pas el veritable poble sobirà. Però nosaltres, ciutadans conscients de Pals, no ens deixarem pas fer la justícia pels enemics de les nostres llibertats, i si encara pot més la influència d'un cacic jesuïta, es ben segur que haurem de prendre'ns per la nostra mà la veritable justícia, i aleshores, una vegada començat el ball, potser farem feina, i quan ens deturarem haurem fet la pau de totes les injustícies que hem sofert, puix quan el poble es pren la justícia per la seva mà, creieu que en fa, cacic Coll. Si aneu encenent el foc, és ben segur que, quan s'hi apunti el llumí, ja sereu ben poca cosa per apagar-lo.

J. R.

Productes vegetarians EL SIGLO
Hoinguda de la República, 17

de sta. Llogaia d'algama

guerra...

...als reaccionaris, confidentes i traïdors...
Tots recordem i recordarem sempre el vessament de sang proletària pels fets de Castilblanco, Villa de Don Fadrique i d'altres,

tots ells promoguts per l'odiad caciquisme, i també el que encara aguantem a Sta. Llogaia, es veu que volien que aquí succeís un episodi semblant, però nosaltres no hem volgut anar on ells ens volien dur, sense que per això deixem de lluitar, com a bons revolucionaris, fins acabar amb tots els caciquets i cacicasos que encara la República no s'ha preocupat d'exterminar i que ara la boicotegen disfressats de republicans.

Aquests cacics republicans d'avui, que no són altra cosa que els antics elements de la dictadura, volen encarar-se amb els treballadors del poble pel sol fet de voler associar-se per a defensar les seves justes reivindicacions.

La secció agrària del poble, acordà reunir-se, el dia 25 proppassat, per a tractar d'assumptes d'organització, junt amb altres elements de l'A. S. A., però assabentats els cues reaccionaris, per mitjà d'un traïdor inconscient que militava als nostres rengles, el gendre i nebot de l'Alcalde, i amb l'ajut de dos regidors (encara que inservibles), feren avisar a la «benemèrita» guàrdia civil per tal de fer-nos agafar, però no resultà així. Lamentem només que un explotat com nosaltres s'hagi prestat a fer de *traïdor i confident*. Per això cal que tots els obrers i camperols vigilin i expulsin als renegats que puguin militar dintre les organitzacions dels treballadors.

No obstant i això, aquest alcalde *model*, marxà ben tranquil a Barcelona a fer acte d'acatament a Azaña, com en aquells temps que també ho feren per anar a adular a aquell fatídic dictador Primo de Rivera .. i, ara com abans, sempre pagant l'Ajuntament, que vol dir la butxaca del poble.

Però nosaltres, el poble que treballa des de que surt el sol fins que es pon, per a guanyar un jornal de misèria, insuficient per alimentar i atendre a les justes necessitats de la família, no desmaiem. Cal que tots els explotats del poble fem un sol front i, junts amb els de la ciutat, fem el front dels explotats, per a lluitar contra els *vius* que ens exploten sense treballar, i implantem el just règim social dels homes treballadors on sigui veritat la justícia i on qui no treballa que no tingui dret a menjar.

UN TREBALLADOR DEL CAMP.

Somnieu, estimats companys. Obreu i somnieu, i, sobretot, oh! sobretot no sigueu massa racionables. No sigueu prudents. La prudència és la més vil de les virtuts.

ANATOLE FRANCE.

i dependents del comerç figuerenc, no defalliu!

política local

Ja fa dies que els dependents de comerç de la nostra ciutat estan treballant incansablement per assolir que s'implanti a Figueres, la jornada de vuit hores i el descans dominical.

No es demana res impossible, puix són millores socials de molt de temps legislades, les quals regeixen des de fa uns quants anys, en la majoria de ciutats.

Però, Figueres, és un cas excepcional, no hi ha manera que els burgesos s'adonin que estan fora la llei, per ells solament existeix el calaix. Com que poden aparèixer per la botiga a l'hora que els sembla, i fan festa completa els diumenges i dies feiners que els dona la gana, l'obrer que es podreixi a la botiga 10 i 11 hores diàries i que els diumenges, *almenys*, defensi mig jornal.

Per què les autoritats municipals permeten que la burgesia figuerenca actui al marge de la llei?

Molt ràpidament contestat. Perquè les autoritats que patim, són els mateixos burgesos. Els que disposen de la guàrdia civil, i la fan circular per la nostra ciutat, el dia que els obrers cansats de vexacions i escarnis, es declaren en vaga. Únic mitjà de protesta.

Davant d'això, hi ha qui diu que no pot fer-se res. Si els burgesos compten amb la força i els càrrecs, no resta altre remei que prendre paciència i anar esperant.

Això mai, - diem nosaltres - Cal batallar, i foragitar dels llocs oficials a tota aquesta patuleia incivil que sols gaudeix perjudicant al pròxim.

En el Consistori hem d'introduir-hi gent jove, liberal i demòcrata, que vetlli per la classe sotmesa, defensant la seva reivindicació i apostrofant, quan convingui, a aquests polítics d'ocasió que treballen cínicament per implantar el seu programa odiós i caciquil.

Si ens quedem a casa parats, ells continuaran la seva obra destructora; per tant, és més convenient que a casa s'hi quedin ells, tancats amb pany i clau, dient-los-hi a la cara que el poble els avorreix.

Figueres, per manca d'indústries ha estat sempre una ciutat on els conflictes socials han passat desapercibuts. Però, avui davant del problema plantejat pels dependents de comerç, cal buscar l'ajut de tots els obrers i defensar serenament, però amb enèrgia, passi el que passi i caigui qui caigui, les seves justes peticions.

Si els explotadors figuerencs volen gresca, no titubem a complaure'ls, linguem en compte que nosaltres estem dins la llei, i, per tant, ells són els únics responsables de les conseqüències que puguin derivar-se d'aquest conflicte.

Per això, dependents del comerç de Figueres, cal que no us desanimeu, la batalla pot ésser àrdua però assolirem l'objectiu. El proletariat està en peu de guerra, disposat a portar endavant la revolució que la burgesia vol escamotejar-nos, passeu a ajudar les forces proletàries, amb la seguretat que si avui els explotadors no volen reconèixer els vostres drets, demà que el poble, únic sobirà, surti virtuos de la palestra, us hauran de demanar clemència.

Dependents del comerç figuerenc, cal combatre contra el caciquisme!...

VÍCTOR MUNTANYÀ.

MANEL GAS MAÑA

NOTARI

successor dels Srs. Candal i Junyer

ofereix al públic el seu despatx

Avinguda República, 43, pral. (carrer Nou)

Telèfon 34 X

FIGUERES

república independent d'irlanda?

Hom diu que el líder irlandès De Valera, davant del fracàs de les negociacions amb Anglaterra, ha manifestat que tan bon punt arribi a Dublín cercarà la manera per a obtenir del cos electoral la confiança d'un mandat en virtut del qual pugui proclamar, com més aviat millor, la República independent irlandesa.

Els irlandesos, amb homes del tremp de De Valera, poden obtenir encara molt per la seva terra.

de col·laboració

músics!

¿No creieu que ja fóra hora de començar una enèrgica protesta envers el cinema parlat i les gramoles amplificadores?

No us adoneu que d'ací poc temps i haurà més d'un 75 per 100 de músics sense treball?

Si deixem arribar aquest dia potser llavors ja no hi serem a temps; serà massa tard.

¿De què ens serveix el nostre Sindicat? Guerra a les gramoles i al cinema parlat.

Guerra a tot això que tant mal ens fa i que, a mes, és tot de producció estrangera.

Defensem el nostre mitjà de vida; si no ho fem nosaltres, els que en sentim les conseqüències, creieu que ens ho defensarà algú...? No!

Si el Govern de la República no ens vol resoldre aquest problema, de moment ja tenim una solució i si tots volem portar-la a cap, no deixarà de fer sentir els seus efectes.

A tots els pobles de més de 1.000 habitants que ballen amb amplificadors elèctrics, o bé amb gramoles, i també aquells que sense tenir aquest nombre d'habitants, fins ara ballaven amb músics, i ara ballen cada diumenge amb gramola, quan els arribi el dia de la Festa Major, llavors que no poden prescindir de nosaltres, «boicotejem-los». I si ho fem així, veureu com tindrem una part del problema resolt.

«Boicotejem», també, tots els teatres i cinemes que avui fan cinema sonor, parlat o sincronitzat, i no tenen la seva corresponent orquestra. Fem-ho així i podrem dir que ja tenim l'altra part del problema resolt.

Companys, no tenim un Sindicat?

¿Aquest Sindicat no vol dir unió de forces? Doncs, si de veritat estem units, cal que ens recordem, que si bé aquesta crisi fins avui en molts de nosaltres no s'ha fet sentir, tenim companys músics, que fa set i vuit mesos que no tenen feina, que volen treballar i no troben treball, que tenen muller i fills, que aquests tenen de viure i que per viure els cal menjar.

Músics, avant!

UN MÚSIC.

la veu del proletariat

Cada dia que passa, arreu es fa sentir amb més ímpetu, ímpetu veritablement espadador per al capitalisme, la veu mascler, però turmentada del proletariat, veu que en aquest cas inconfusible vol dir força. Es a dir, avui, poc a poc, va assolint llocs d'avançada aquesta *veu-força*.

Darrerament s'han registrat en diversos llocs d'aquests móns de Déu -o del Diable- uns fets transcendents que constaten que les masses proletàries es van unificant i posant dempeus enfront de les forces defensores del capitalisme imperialista. Una d'aquestes forces que obren amb més pressió sobre els treballadors que ara, ben sovint, es manifesten, precisament per estar mancats de treball, és la policia. Qualifiquem-la de guàrdia d'assalt, de seguretat o de la mena que volgueu, però al cap i a la fi policia.

Hem vist, doncs, fa pocs dies, que a la Irlanda del Nord, a l'Ulster, els sense feina s'han desbordat amb caires de seriosa revolta amb motiu d'haver-los negat el permís per a manifestar-se. Aquests proletaris mancats de feina havien demanat que apugessin els subsidis als qui han de vagar per força, i, sobtadament, malgrat les negatives, es manifestaren d'una manera esclatant, la qual cosa portà greus conseqüències.

Aquestes conseqüències no les recorden els governants fins que en palpen la violència i el gran trasbals que tot ho commou. S'obliden, o volen fer veure que se n'han oblidat, de la misèria que plana sota els seus peus i quan es presenten veritables batibulls encara ho obliden més i allavors diuen que cal sufocar-ho, costi el que costi i passi el que passi, per tal que no sigui alterat l'ordre (?) alteració d'ordre provocada, inhumanament, per ells mateixos. Un cop dominats els focus de rebel·lió es fan la il·lusió -vana il·lusió! - que tot allò que no es mou ni es mena ja no

té vida. Però l'onada de força proletària, si bé sembla minvada, va creixent, silenciosament, i farà arribar el moment en què es deixarà i voldrà fer-se sentir estrepitosament.

* * *

Contínuament ens adonem de la feblesa capitalista davant les exterioritzacions dels treballadors. En aparença surten victorioses les forces afectes i adictes a la burgesia, però en el fons qui més hi guanya és el proletariat, puix que va comprovant que al més petit trasbals se l'ataca pitjor que a l'enemic més aferrissat, ço que vol dir que l'antagonisme és de molta importància, ja que així se'l considera.

Recordem, ara també, que no fa gaires dies a Tailorville, estat l'illinois (EE. UU.) la guàrdia nacional carregà a la baioneta sobre un miler de vaguistes, als quals obligà a desistir la manifestació que intentaven realitzar.

¿Són aquestes les grans activitats que ha de desplegar una policia davant unes manifestacions d'obres? ¿Es així com demostra el sosteniment de la burgesia que d'una manera directa o indirecta la paga?

Nosaltres creiem que això no fa més que prologar-los la seva remarkable davallada. Aquests procediments d'atac amb arma blanca, propis d'un «tercio» d'Àfrica - tot i que també el reprimem - no haurien, no han d'ésser emprats per a reduir una manifestació obrera en plena via ciutadana.

Davant d'aquests tractaments, les masses proletàries no resten impassibles, ans el contrari, van anotant tots aquests esdeveniments que influeixen en l'agreujament dels dies que vivim.

La classe treballadora espera i sap esperar, encara, perquè comprèn que, ineluctablement, han d'arribar moments propicis per qui sap esperar

i recorda aquelles paraules de Marx que diuen:

«Cada classe, en fer la seva revolució realitza la seva dominació al damunt de bases més amples que les classes que l'han precedit en l'exercici del poder.»

El govern de la plutocràcia haurà de cedir el lloc al govern de la veritable democràcia: la democràcia proletària.

JOWSKI

Articles de tocador i perfumeria
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Ens plau recordar als ciutadans que contribuïren a la subscripció pro-làpides Francesc Ferrer i Guàrdia, que no deixem de mà el projectat acte lliurepensador a la memòria del rellevant humanista. Com que el nostre desig—i creiem interpretar el de tots els cooperadors—és organitzar una vetllada digna de l'homenatjat, no volem precipitar-nos i amb seguretat deixarem passar alguns dies més per tal d'assolir un veritable èxit.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 3

commemoració

El dia 9 del que corre es complí el quartè aniversari del traspàs del gran poeta i dramaturg N'Ignasi Iglésies.

Els «amics d'«avant..!» en recordar aquesta trista data per a Catalunya de la pèrdua de l'autor d'«Els Vells», no podem menys que adreçar-li un fervorós i humil record a la seva memòria, com humil fou la seva vida traslluïda en tota la seva obra.

Cal que s'acabi amb les solteres monges que tenen aca-parats els hospitals, asils etc. Aquests llocs els han d'ocupar les dones que tenen d'ajudar als seus fills a créixer... i les primeres cal que retornin a les seves llars amb llurs pares separant-les d'aquests pares espirituals, que són solters i no tenen res de santets.

Gran Cafè EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

la divisió territorial catalana

Fa uns dies llegírem en la Premsa l'extracte d'un projecte de divisió territorial de Catalunya. Sortosament no es més que un projecte i creiem que no tindrà execució; però sobradament sabem tots, que tots els projectes que no troben oposició s'implanten. Formulem la nostra protesta per més que el conseller senyor Terradellas digués que ningú deu precipitar-se en judicis de cap mena.

No solament no admetem aquesta divisió sinó que ens és difícil creure pugui haver qui, gaudint del triomf de l'alliberació (?) de Catalunya i en l'infància autònoma, pugui projectar una conjunció de comarques que engrandiria a unes i enclotaria a altres creant rivalitats i lluites que obstaculitzarien l'avenç del nostre poble. Moralment, qualsevol de les comarques que vol suprimir-se està en el mateix cas de Catalunya enfront d'Espanya. Si Catalunya davant els altres pobles ibèrics posseix la seva llengua, la seva etnografia i la seva història, que li valgué el reconeixement de l'autonomia, qualsevol d'aquestes comarques posseïx llur dialecte, llurs costums i llur història que la diferencia de les altres i que li permet mantenir l' independència territorial. ¿Per què, doncs, aquesta conjunció que no és natural ni espontània? Millor fóra que Catalunya autònoma concedís l'autonomia a totes les comarques i aquestes a tots els municipis. ¿No hem lluitat per una República federal? ¿On és doncs aquest esperit? Es més. ¿Què haurien dit tots els que intervingueren en l'esmentat projecte, si abans de concedir-nos l'Autonomia (?), una comissió hagués projectat una divisió territorial d'Ibèria en que Catalunya i Aragó fos una part i Saragossa la capitalitat? Hauríem protestat ¿no és així? Estem en un cas idèntic.

Hom creu que per a fer una divisió territorial, la capitalitat deu cercar-se en el centre de cada regió o almenys la més possible equidistància de tots els pobles que l'integren. Procurar que les vies de comunicació siguin nombroses i de bon accés, i que la situació geogràfica sigui relacionada per una possible expansió natural. De no poder-se cercar en el centre, deu cercar-se prop del mar i compensar així la manca de comunicacions terrestres per les marítimes.

Puigcerdà, una de les dues capitalitats de la província de Girona, no reuneix cap condició geogràfica, climatològica ni natural per ésser una bona capitalitat, i en canvi l'han preferit a Figueres, ¿No serà un intent de perjudicar l'Empordà?

Si és necessària aquesta divisió, deu fer-se per aprovació popular i per adhesió voluntària. Hom no la creu necessària per quan Suïssa, una de les Repúbliques més civilitzades, de 41.200 quilòmetres quadrats, es divideix en 22 cantons i altres subcantons amb autonomia pròpia. ¿Catalunya, de 31.200 quilòmetres quadrats i amb 20 comarques definides, no pot administrar-se idènticament? ¿Per què, doncs, aquest interès? No preveuen que aquestes comarques demà lluitaran per la seva alliberació, de la mateixa manera que hem fet tots per la de Catalunya? Si volen suprimir les províncies, en bona hora sigui; però deuen conservar-se les actuals divisions naturals.

PERE BELLOSTES.

La passada setmana va deixar d'existir la nena Magdalena Ané, filla del bon company i redactor Josep Ané i Torres

Amb veritable sentiment adrecem el nostre condol a la malaurada família.

Ollis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

La ciència no veu el més lleu antagonisme entre l'evolució i la revolució. Els individus que tenen por del canvi violent, és perquè li donen un significat equivocat.

RECLÚS.

Pinures i Pinzells EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

No temeu mai de pensar coratjosament en públic, sempre tot el vostre pensament. Un home no és bo, un home no és gran sinó amb aquesta condició.

ANATOLE FRANCE.

EMILI LLOSA

ha traslladat el seu domicili a la **RAMBLA, n.º 19, segon pis, (al costat de la Llibreria Masdevall).**

Per qualsevol encàrrec podeu tocar el timbre que hi ha a la porta del carrer, el qual comunica amb el pis.

correspondència

Josep Rius.—No us coneixem, passeu per la redacció i parlarem.

Francesc Estela.—Les úniques poesies que publiquem són de caire proletari. Cal que no formin acròstic, puix que hi ha molta gent que anhela delatar-nos.

Un músic.—Va en aquest número.

.....—No fem cas dels anònims. Els homes sempre donem la cara. Escriure anònims és feina de covards.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 2

avant...!

el pròxim número sortirà el dimecres, 2 novembre.—venda: llibreria batllosera.

Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Sastreria "LA FAMA"

S'ESTAN REBENT LES NOVETATS PER LA PROPERA ESTACIÓ D'HIVERN TANT EN VESTITS COM EN ABRICS I PANTALONS FANTASIA. TALL ESMERAT. — CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4

FIGUERES

avant..!

calen a catalunya dos
grans partits polítics?...
advoquem per la demo-
cràcia de les minories.

les dues democràcies

Molt s'ha sentit parlar en el temps que portem de República sobre la paraula democràcia, però val a dir i cal tenir-ho en compte que la formació i concepte d'aquesta paraula ens és donada actualment per una societat capitalista o burgesa i per tant ens la donen adulterada.

Jo vaig a tractar encara que en forma breu -puix que la humilitat d'aquest periòdic no permet estendre'm- sobre el concepte que deu tenir l'obrer d'aquesta paraula, puix que jo no desitjo altra cosa que l'orientació d'aquesta massa tan cínicament enganyada per les utopies i sofismes burgesos.

Abans de tot, cal remarcar que la democràcia no pot existir dins una societat de classes, car en una societat de classes hi ha sempre el dominador i dominat, i el dominat en aquest cas resta sempre apersonat dins el radi d'acció volitiu de la classe dominadora, és a dir, per exemple en l'estat actual, la burgesia, ja per coacció, ja per la hegemonia de la cultura -puix que per causes econòmiques és monopoli d'ella- obté sempre les majories.

La democràcia burgesa, doncs, no és tal democràcia, és comparable amb la conquesta que ha fet de pobles que ha estat sempre per la raó de la força i no per la força de la raó. La única, la humana, la possible democràcia és la democràcia obrera puix que aquesta abolint les classes la fa factible i fraternal.

Dot, doncs, molt bé afirmar-se que la democràcia burgesa és la democràcia dels tirans, i la democràcia obrera la democràcia de tots, perquè la democràcia burgesa diu: ¿Què fer per tal de subsistir en la nostra posició i el nostre domini damunt l'obrer?, i sobre aquest principi injust cerca les majories. ¡Falsa democràcia! ¡Democràcia de tirans!

La democràcia obrera diu: ¿Què fer per tal d'arribar a la més perfecta i possible igualtat social humana?, i sobre aquest principi just i humà cer-

ca les majories. ¡Única democràcia! ¡Democràcia de tots!

I dic democràcia de tirans perquè la burgesia necessita de l'obrer per a sostenir-se, és a dir, una classe inferior i, per tant, essent ella en el poder cercarà la manera de sostenir-s'hi emprant tot els mitjans possibles per tal d'aniquilar i subjugar al seu caprici a la classe sotmesa.

La democràcia obrera és la democràcia de tots perquè l'obrer no necessita ni una casta superior ni inferior, car és possible ésser tots obrers però impossible ésser tots burgesos i és així com la classe obrera treballant en bé d'ella, treballa en bé de tots, essent per tal motiu la classe proletària la única capaç i la predestinada d'alliberar a tota la societat.

Però, arribat a aquest punt, ens trobem enfront d'una realitat i aquesta és que la burgesia mitjançant la plusvalia que obté de l'estipendi mercenari en què té sotmès a l'obrer, s'ha guanyat sempre el predomini econòmic i això li ha servit per fer-se seu el monopoli de la cultura i aquesta petita dosi de cultura barrejada amb la cobejança i supèrbia inherents en l'home ha donat, per resultant aquest panxisme crudel que sofreix el vell edifici corcat de la societat capitalista.

Aquest fet històric del qual no podem sustraure'ns, producte irremeiable de l'evolució materialista de la història, és el que ha creat el sofisme burgès tergiversant realitats vives i posant del seu costat a la intel·lectualitat, i més, quan aquesta és producte de la llar burgesa -puix que a l'obrer ja cuiden prou bé de vedar-li els estudis superiors- i és així com a l'obrer l'aguanten al seu costat sumint-lo en la ignorància, la rutina, i per tant, a la manca de consciència i organització.

La democràcia ha d'ésser exercida solament pels homes liberals i igualataris, puix del contrari seria igual com si el destí de la humanitat fos donat a mans de malvats, de suïcides i alienats que creuen que els

seus semblants no tenen dret a la vida i a la dignitat. No poden, per tant, formar part de la democràcia els que perceben rentes o en general tots els que trobant-se amb salut i joves no exerceixen un treball útil i productiu, havent-los d'eliminar com a paràsits de la societat, així com tampoc els incapacitats a causa de debilitat mental i els que han comès delictes infamants.

El proletari que degut al seu estat social és el predestinat a guiar a la humanitat pels nous viarans del dret i de la justícia, ha d'ésser inflexible quan arribi l'hora de fer-se valer els seus drets apartant-se constanment en forma parabòlica, és a dir, allunyant-se indefinidament de l'idealisme i sofismes burgesos per entrar en forma acclerada al món de les realitats i de l'humanisme que el geni de Marx ens dictà.

El sofisme burgès és a bastament provat, sols cal fixar-se com a lleugera mostra que la religió ha estat el punt neuràlgic d'atac quan han volgut fer llur revolució per tal d'arrastar a les masses proletàries, però una vegada estatitzats o arrelats en el poder han fet de la religió el seu més ferm sosteniment. Prova d'això, la tenim en la revolució francesa i en les altres revolucions burgeses que han anat seguint. Espanya no tardarà a caure en el mateix cercle viciós, puix que a la burgesia la persistència en el sofisme li és necessària per al seu sosteniment.

Es, doncs, per tot això, que a l'obrer quan li parlin de democràcia té el deure de revelar-se irat i de rebutjar aquesta falsa democràcia per sofisticada i tirànica, imitant el gest valent i digne de Lenin, quan en una polèmica replicà al socialista panxamentista (semblant als nostres), l'alemany Kautsky dient-li: «Es mil vegades més democràtica la dictadura del proletariat, que la república democràtica».

JOSEP FERRER I FERRER.

Els temps dels Messies ja han acabat. La salvació de la Humanitat l'hem d'esperar de la intel·ligència i no del fanatisme ni de la fè.